

foreslaas en Bevilling, der skal anvendes dels til Ombygning af Tagetagen og dels til en Tilbygning og dels til Omlægning af adskillige Gulve, der ere angrebne af Svamp. Jeg skal saa endelig omtale de to andre Ændringsforslag til § 26, nemlig Nr. 279, der angaar et Laan paa 900 Kr. til Embedet som Herredsfoged og Skriver i Østerlisbjerg og en Del af Sønderhald Herred, som skal afdrages og forrentes ligesom det Laan, jeg omtalte før, og Nr. 281, der gaar ud paa, at det Laan, som i sin Tid blev ydet Anstalten Himmelbjerggaarden paa 100,000 Kr., og som har været rentefrit i 10 Aar indtil 1. Juli 1912, fremdeles skal være rentefrit i 10 Aar. Anstalten ser sig nemlig ikke i Stand til at udrede Renter eller Afdrag af det nævnte Beløb. Hvis den skulde gøre det, vilde den være nødt til at stille Krav om en forøget Bevilling. Da det jo kan være Statskassen lige meget, om Anstalten har Laanet rentefrit, eller man skal yde et Tilskud til Renter og Afdrag, har Ministeriet kunnet tiltræde Andragendet derovrefra.

Hermed har jeg nævnt alle Ændringsforslagene. Jeg tillader mig at anbefale dem til Vedtagelse her i Tinget.

K. M. Klausen: Der er af Ministeriet forlangt en Bevilling paa halvsjette Tusind Kroner til Byggeforetagender paa Bøgildgaard. Dette Forslag er tiltraadt af Udvalget med Undtagelse af Socialdemokraterne. Vi have ikke villet gaa med til dette Forslag, fordi vi anse det for urigtigt at opføre saa store Bygninger ved denne Anstalt. Det er bekendt, at Bøgildgaard har et meget stort Jordtilliggende, jeg tror flere Hundrede Tønder Land, saa at Gaarden gør Indtryk af at være en Herregaard. Vi anse det for uheldigt, at en Opdragelsesanstalt skal have et saa stort Jordtilliggende. Den Mand, der skal staa som Leder af Anstalten, skal under saadanne Forhold baade være Landmand og tillige Opdrager af de unge, og det er meget vanskeligt at kunne røgte begge disse Kald, navnlig naar Jordtilliggendet er saa stort. Man ser ogsaa, at andre lignende Anstalter søge at gaa bort fra det store Jordareal. Saaledes har Braaskovgaard bortforpagtet en Del af sin Jord, det samme er Tilfældet med Landerupgaard, og en lignende Anstaltsom „Prøven“ i Rødovre har ikke mere end 28 Tdr. Land, og vi mene desuden, at dette er et tilstrækkeligt Areal at have. Nu er der brændt nogle Bygninger paa Bøgildgaard,

og derfor fik Bestyrelsen 18,000 Kr. i Assurance. Vi synes, at Bestyrelsen kunde have nøjedes med at opføre Bygninger for dette Beløb, men Tilsynsraadet er gaaet noget videre og har disponeret saaledes, at det nu er nødvendigt at tilskyde halvsjette Tusind Kroner. Det er egentlig provisoriske Foranstaltninger, der ere foretagne, og jeg ser ingen Grund til at gaa med til dette store Beløb. Jeg vilde have anset det for heldigst, om man, da Bygningerne brændte, havde nøjedes med at bygge for den Assurancesum, man fik, eller maaske for endnu noget mindre, og saa havde skilt sig af med en Del af dette store Jordareal. Det er en Tanke, som har været fremme adskillige Gange baade her i Folketingssalen og i Finansudvalget, hvor vi overfor den højtærede Minister have udtalt, at vi burde søge at komme bort fra de store Arealer, som ere henlagte under disse Opdragelsesanstalter. Det er Grunden, hvorfor vi fra Socialdemokratiets Side ikke kunne stemme for denne Bevilling paa halvsjette Tusinde Kroner.

Zahle: Vi have nu faaet optrykt til Betænkningen en hel Del Dokumenter vedrørende den Muus-Hoffske Sag, og jeg skal tillade mig at anstille nogle Betragtninger i Anledning af disse Dokumenter. Den Lov, der ordner Styrelsen af vore Sundhedsforhold, Loven af 30. April 1909, er sikkert, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at fremhæve her i Salen, udsprungen af den Opfattelse, at man ved Hjælp af den skulde beskytte Befolkningen mod morfinistiske og alkoholistiske Læger. Nu rejser der sig for mig, foranlediget ved den Forhandling, som har fundet Sted overfor Offentligheden i den senere Tid, det Spørgsmaal, om dette Maal kan naas ved denne Lov. Der er ingen Tvivl om, at noget fortrinligt egnet Middel dertil kan denne Lov ikke siges at være. Det er klart, at der er Huller i denne Lov, som ere af en ret betænkkelig Natur. Det synes mig evident, at naar Sundhedsstyrelsen i et Tilfælde som det foreliggende, hvor betydelige medicinske Autoriteter have sigtet bestemte Læger for at være saa forfaldne, at de ere ude af Stand til at varetage deres Gerning paa forsvarlig Maade, ja, naar endog en af vore største, eller i hvert Fald blandt de største, Lægeautoriteter som Overlæge Rasch har afgivet en Erklæring, hvis Indhold kort udtrykt er, at en af de omtalte Læger maa siges nærmest at være imbecil,